

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

Expedient: 192/22

Expedient de gestió: 2022RCAL...

Número de registre: 2022/...

Recurrent: M, S.L.

Tribut: Impost sobre vehicles de tracció mecànica

Data de presentació del recurs: 6/5/2022

El Consell Tributari, reunit en sessió de 14 de setembre de 2022, coneixent del recurs presentat per M, S.L., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- És objecte del present recurs el document de notificació dels actes d'execució de la sentència d'11 de gener de 2022 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 10 de Barcelona, en el recurs contenciós administratiu número 16/2021, en què la interessada era part actora.

A aquest document es van acompanyar cartes de pagament de les liquidacions impugnades de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (d'ara endavant, IVTM), que han estat confirmades mitjançant la sentència abans referida, així com liquidacions dels corresponents interessos legals meritats en haver estat suspeses les liquidacions impugnades durant la tramitació del recurs interposat contra aquestes en via administrativa, així com en via judicial.

2.- La recurrent al·lega que el document esmentat és nul en considerar que l'Ajuntament de Barcelona no respecta la previsió de l'article 137 de la Llei de Bases de Règim Local relativa a l'existència, als municipis de gran població, d'un òrgan especialitzat que faci funcions anàlogues a les desenvolupades pel Tribunal Econòmic Administratiu, però a l'àmbit municipal.

Subsidiàriament, sol·licita que s'acordi la suspensió de l'execució de l'acte administratiu dictat en execució de sentència, fins que el Tribunal Suprem resolgui la qüestió plantejada al recurs de cassació 2928/2021 (ATS 38/2022 de 12 de gener de 2022).

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l'Informe de l'IMH es desprèn la següent relació de fets:

- La societat interessada va interposar recurs contenciós administratiu (recurs ordinari 16/2021) contra la desestimació presumpta, per silenci administratiu, del recurs d'alçada presentat per aquella contra la resolució de la Direcció de la Inspecció de l'Ajuntament de Barcelona dictada l'11 de desembre de 2019 en el marc del procediment inspector iniciat per aquesta Administració, a fi de comprovar l'IVTM corresponent als exercicis 2015 a 2018, i contra les liquidacions dictades en execució de la dita resolució.

El 19 d'abril de 2021 es va notificar a la societat interessada resolució expressa de l'esmentat recurs d'alçada dictada per la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda el 15 de març de 2021, en sentit desestimatori.

- En data 11 de gener de 2022 el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 10 de Barcelona va dictar sentència desestimària del recurs 16/2021, havent esdevingut aquesta ferma tal com es fa constar a la diligència d'ordenació de 9 de febrer de 2022 que forma part de l'expedient administratiu.

- Segons afirma la societat interessada, l'11 d'abril de 2022 se li va notificar document de 23 de març del mateix any en què es comuniquen els actes d'execució de la sentència abans referida. A aquest document es van acompanyar cartes de pagament de les liquidacions de l'IVTM impugnades, i que han estat confirmades mitjançant la sentència d'11 de gener de

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

2022, i liquidacions dels interessos legals corresponents meritats en haver estat suspeses les liquidacions impugnades durant la tramitació del recurs interposat contra aquestes en via administrativa, així com en via judicial.

- El 6 de maig del 2022 la societat interessada interposa recurs d'alçada contra el document esmentat a l'apartat anterior.

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la inadmissió del recurs.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La societat interessada interposa recurs d'alçada contra el document de notificació dels actes d'execució de la sentència d'11 de gener de 2022 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 10 de Barcelona, en el recurs contenciós administratiu número 16/2021. No obstant això, aquest recurs no pot ser admès en no ser aquest acte susceptible de recurs d'alçada.

L'article 188.5, in fine, de l'Ordenança fiscal general de l'Ajuntament de Barcelona, disposa, en relació amb el recurs d'alçada, el següent:

“Tampoc no es pot interposar recurs d'alçada quan un acte sigui reiteració d'altres actes fermes i consentits o quan es tracti d'un acte d'execució d'una resolució judicial ferma.”

Per la seva banda, i d'acord amb allò exposat en els antecedents de fet, la resolució judicial l'execució de la qual es pretén per l'Ajuntament esdevingué ferma l'11 de gener de 2022, tal com es fa constar a la diligència d'ordenació de 9 de febrer del 2022 que forma part de l'expedient administratiu.

El contribuent en el seu recurs introdueix noves qüestions que, si escau, havia d'esgrimir quan va recórrer les liquidacions de l'IVTM i amb això pretén reobrir una qüestió que ja ha

estat jutjada. En el marc de l'execució de sentències l'art. 109 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA) estableix la possibilitat de promoure un incident sobre les qüestions que sorgeixin en l'execució de la sentència. Aquesta seria la via per canalitzar la disconformitat que planteja el contribuent contra les cartes de pagament que l'Ajuntament li ha notificat en execució de la referida sentència. El recurs d'alçada objecte d'aquest expedient s'ha interposat contra un acte d'execució d'una resolució judicial ferma per la qual cosa, d'acord amb allò exposat anteriorment, aquest no pot ser admès.

Això no obstant, les al·legacions que ara realitza el contribuent en el seu recurs tampoc no es poden estimar per les raons que a títol merament informatiu s'exposen tot seguit.

Segon.- La Llei 57/2003, de 16 de desembre, de mesures per a la modernització del govern local, introdueix al títol X, on es regula i estableix, per als municipis de gran població, un òrgan especialitzat denominat “òrgan per a la resolució de les reclamacions economicoadministratives”. Particularment i en relació amb el municipi de Barcelona, la disposició transitòria 4 de la norma esmentada disposa que:

“En tanto no se apruebe su régimen especial, el título X de esta ley no será de aplicación al municipio de Barcelona”.

Ha estat la Llei 1/2006, de 13 de març, la que ha aprovat el règim especial del municipi de Barcelona, l'exposició de motius de la qual procedeix reproduir parcialment en contenir una explicació de les circumstàncies especials que envolten aquest municipi i, en concret, pel que fa a l'aplicació a la ciutat de Barcelona del títol X de la Llei 57/2003, de 16 de desembre:

“El municipio de Barcelona dispone desde el año 1960 de un régimen especial, aprobado por Decreto 1166/1960, por el que se regula el régimen especial de Barcelona, en virtud del cual se introdujeron determinadas singularidades relativas a la organización, administración y hacienda municipal en dicho Municipio. Este régimen especial fue complementado con el Decreto 3276/1974, de 28 de noviembre,

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

de constitución y desarrollo de la Entidad Metropolitana de Barcelona y sus disposiciones concordantes.

Posteriormente, la Ley 7/1985, reguladora de las Bases del Régimen Local, mantuvo vigente dicho régimen especial salvo en lo que se oponga, contradiga o resulte incompatible con la misma, en virtud de lo dispuesto en su disposición adicional sexta.

Pero más allá de antecedentes históricos, desde la década de los 80, el Ayuntamiento de Barcelona ha plasmado, en diversos documentos, su inquietud por disponer de una normativa que solucionara las deficiencias que los responsables municipales se encontraban a la hora de gestionar una ciudad de más de un millón y medio de habitantes, pero con un anillo metropolitano que engloba casi tres millones, y ofreciera soluciones adecuadas para la óptima gestión de la ciudad. El hito más relevante de este proceso lo constituyó la promulgación por el Parlamento de Cataluña, tras su aprobación por el Pleno del Ayuntamiento de Barcelona por unanimidad en julio de 1997 de un «Anteproyecto de Ley especial de Barcelona», de la Ley 22/1998, de 30 de diciembre, de la Carta Municipal de Barcelona, norma autonómica donde se contempla un régimen especial para dicha ciudad en lo que se refiere a diversos aspectos referidos en los títulos de la misma, como son la organización del Gobierno Municipal, los distritos, la potestad normativa municipal, la participación ciudadana y los derechos de los vecinos, la organización municipal ejecutiva, y, esencialmente las competencias municipales (urbanismo, infraestructuras, vivienda, transportes, movilidad, telecomunicaciones, medio ambiente, salud pública, servicios sociales, juventud, cultura, deportes, educación, seguridad ciudadana y protección civil, entre otras).

La legislación estatal posconstitucional se ha hecho eco de esta necesidad de que las dos ciudades más pobladas de la geografía española dispongan de una serie de especialidades, justificadas precisamente en las dificultades que la gestión de los asuntos municipales comporta en las mismas.

Así, la disposición transitoria cuarta de la reciente Ley 57/2003, de 16 de diciembre, de Medidas para la Modernización del Gobierno Local, establece que

«En tanto no se apruebe su régimen especial, el Título X de esta Ley no será de aplicación al municipio de Barcelona».

Por su parte, el artículo 161 del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales dispone que «El municipio de Barcelona tendrá un régimen financiero especial, del que será supletorio lo dispuesto en esta ley».

Las Cortes Generales, en diversas ocasiones, han destacado también la importancia de aprobar el régimen especial que en esta ley se instaura. En fecha 18 de marzo de 2003, el Congreso de los Diputados adoptó la proposición no de ley sobre las grandes ciudades, las ciudades y sus áreas de influencia urbana, en la que se instaba al Gobierno de la Nación para que, a través del diálogo con las Entidades Locales, las Comunidades Autónomas y buscando el más amplio consenso con las fuerzas políticas presentes en las Cortes Generales, diera cumplimiento a la moción aprobada por el Senado en sesión de 19 de febrero de 2002, por la que se insta al Gobierno, en el marco de las conversaciones existentes entre éste y la Comisión Mixta Generalidad de Cataluña-Ayuntamiento de Barcelona, y de los acuerdos que en ésta se adopten, a presentar, con la mayor brevedad posible, un proyecto de ley que otorgue al Ayuntamiento de Barcelona las capacidades y competencias que se recogen en la Carta Municipal de Barcelona.

La relevancia de Barcelona en los ámbitos económico, social y cultural, así como su proyección europea e internacional, motiva la existencia de unas necesidades organizativas y competenciales que difieren, en algunos aspectos, de las existentes en otros municipios españoles. Si una de las críticas más reiteradas por la doctrina en relación con la regulación de las entidades locales, ha sido la relativa al uniformismo en su tratamiento, en metrópolis como Barcelona es donde resulta más acusada la necesidad de articular alguna medida que permita a los responsables municipales atender de manera efectiva las demandas ciudadanas. A la voluntad de dar respuesta a esta necesidad obedece la presente Ley, que constituye, junto a la Ley del Parlamento de Cataluña 22/1998, de la Carta Municipal de Barcelona, la regulación del régimen especial aplicable a esta Ciudad”

L'article 45 de la llei especial esmentada regula l'òrgan competent per a l'aplicació dels tributs i altres ingressos de dret públic municipals. Per la seva banda, l'article 46 assenyala

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

que contra els actes de l'Administració municipal d'aplicació dels tributs locals i altres ingressos de dret públic que siguin de competència municipal es podrà interposar, en el termini d'un mes, recurs d'alçada davant l'alcalde, aplicant-se el règim jurídic del recurs regulat a l'article 14 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, i la resolució d'aquest recurs d'alçada posa fi a la via administrativa i contra ella només hi cap la interposició del recurs contenciós administratiu.

En fi, el més rellevant en allò que aquí interessa és que l'art. 47 regula i estableix les funcions del Consell Tributari de Barcelona que és l'òrgan especialitzat competent per a *"dictaminar les propostes de resolució de recursos interposats contra els actes d'aplicació dels tributs i preus públics i la resta d'ingressos de dret públic"*.

En definitiva, el règim tributari del municipi de Barcelona s'estableix a la Llei 1/2006 en tots els seus aspectes, i aquesta Llei és la que s'ha d'aplicar al sistema de tributs previst i amb l'abast que s'hi disposa, sense perjudici de la supletorietat de la normativa general que només és aplicable segons l'article 4 de la Llei 1/2006, *"En tot allò que no regula el Títol IV"*.

En aquest mateix sentit, l'article 161 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals disposa que: *"El municipio de Barcelona tendrá un régimen financiero especial, del que será supletorio lo dispuesto en esta ley."*

No hi ha buit normatiu a la Llei especial de Barcelona que permeti l'aplicació supletòria del règim jurídic general, ja que com s'ha vist, la llei especial regula de manera expressa el règim dels recursos, el seu procediment i l'òrgan competent en relació amb els mateixos.

Per tant, el municipi de Barcelona és titular d'un règim tributari especial, l'aplicació prioritària del qual ve establerta expressament a la norma especial amb rang de llei, posant així de manifest que és aquesta Llei la que regula el règim fiscal que correspon al municipi,

inclòs el règim dels recursos administratius, i, en conseqüència, la que s'ha d'aplicar en els termes propis.

Per reforçar més encara aquest règim d'aplicació preferent de la Llei 1/2006, de 13 de març, del règim especial de Barcelona davant dels preceptes de la LBRL invocats pel recurrent, aquella Llei especial, al seu article primer, estableix el següent:

“El Municipio de Barcelona, capital de Cataluña, en virtud de lo previsto en los artículos 137 y 142 de la Constitución y para la gestión efectiva de sus respectivos intereses, goza de las especialidades que le reconoce la presente Ley en materias de competencia estatal.

El régimen especial del municipio de Barcelona se integra por lo dispuesto en la presente Ley y en la Ley del Parlamento de Cataluña 22/1998, de 30 de diciembre, de la Carta Municipal de Barcelona, en aplicación de lo dispuesto en la disposición adicional sexta de la Ley 7/1985, de 2 de abril, de Bases del Régimen Local.

En materia de organización de los municipios de gran población, únicamente serán de aplicación al municipio de Barcelona las siguientes previsiones del Título X de la Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las Bases del Régimen Local:

a) La posibilidad de delegación de la convocatoria y presidencia del Pleno en uno de los concejales, prevista en el artículo 122.2 de la Ley 7/1985, de 2 de abril, de Bases del Régimen Local.

b) La posibilidad de nombrar como miembros de la Junta de Gobierno Local u órgano que la sustituya, a personas que no ostenten la condición de concejales, siempre que su número no supere un tercio de sus miembros, excluido el Alcalde, así como la previsión relativa al número de miembros electos precisos para su válida constitución, contemplada en el artículo 126.2 de la Ley 7/1985, de 2 de abril, de Bases del Régimen Local (...).”

És a dir, que la Llei 1/2006 ha exercitat la remissió normativa de la disposició transitòria 4 de la Llei 53/2003 i en virtut d'això ha delimitat els termes en què procedeix l'aplicació d'aquesta última a la ciutat de Barcelona, termes que no inclouen en cap concepte el règim financer, i per tant, tampoc els recursos i l'òrgan competent en relació amb aquests.

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

En relació amb la posició de la Llei 1/2006, de règim especial de Barcelona, al sistema de fonts del dret, aquest Consell Tributari de Barcelona, a l'expedient 1416/21, va dictaminar el següent:

“(…) La Llei 1/2006 és doncs la que específicament regula l'autonomia del municipi de Barcelona i, des d'aquesta perspectiva, és de preferència aplicativa respecte d'altres lleis anteriors o posteriors, generals o sectorials, fins al punt que el propi legislador, en aprovar-la, la imposa respecte de normes dictades per al conjunt del territori fora de perill, és clar, que una norma posterior disposi expressament el contrari. El règim especial de Barcelona està, doncs, orientat a l'augment de la seva autonomia tal com es reflecteix en el transcrit article 2 de la Llei 1/2006 que la qualifica com a llei de garantia de l'autonomia municipal.

(…) Ara bé, com ja s'ha assenyalat, la naturalesa de llei especial reguladora del règim local de Barcelona suposa que la Llei 1/2006 és d'aplicació preferent no sols respecte de lleis anteriors d'igual rang i eficàcia, dictades pel mateix òrgan, siguin sectorials o generals, sinó també respecte de lleis posteriors que reuneixin els mateixos requisits tret que aquestes últimes establissin expressament el contrari. Aquesta afirmació ha estat corroborada reiteradament pel TS que de manera general s'ha pronunciat a favor del principi d'especialitat normativa en detriment del de temporalitat de les normes o cronològic. En la seva jurisprudència s'aplica la regla segons la qual la llei posterior quan és general no deroga la llei especial anterior si aquella no ho estableix directament. Així es manté en, entre altres, la STS 1155/2001, de 28-2-2001, FJ2, en la qual s'assenyala que la norma amb una regulació directa i específica de la matèria de què es tracti preval sobre qualsevol altra; la STS 573/2010, de 30-9-2010, FJ2, en la qual s'especifica que el principi d'especialitat resol el problema del concurs de lleis o conflicte aparent de normes mitjançant l'aplicació preferent i prioritària de la norma especial; o la més recent de STS 15-10-2018, 1504/2018, FJ3 i 4, en la qual es declara la preferència l'aplicació del règim previst en la llei especial sobre el regulat en la llei general. També en la jurisprudència europea s'ha mantingut la mateixa posició. Així cal citar, entre altres, les sentències sobre els assumptes C-199/11, de 26-6-2012, ap. 26, en la qual es declara l'aplicació del criteri

“lex specialis derogat legi generalis” quan les disposicions persegueixen objectius idèntics i contenen continguts contradictoris o la STG, de 9-6-2010, assumpte T-237/05, ap. 33, en què s'assenyala que les col·lisions entre normes especials i generals es resol a favor de les primeres.

La Llei 1/2006 és la norma que conté el règim local específic de Barcelona expressió de l'autonomia constitucional reconeguda als ens locals d'acord amb els articles 137 i 140 de la CE que troba el seu transsumpte en matèria tributària en els articles 133.2 i 142 de la pròpia Constitució. Així es reconeix expressament, com ja s'ha escrit, en l'article 2.2 de la Llei 1/2006, que sota el títol “Garantia de autonomia municipal” atribueix competències en matèria d'hisenda local d'acord amb l'article 161 del TRLRHL en el qual es preveu el règim financer especial del municipi de Barcelona declarant-se així expressament en l'article 4 de la mateixa Llei 1/2006 que al mateix temps reconeix el caràcter supletori del TRLRHL.

En efecte, el caràcter de Llei de l'autonomia local de Barcelona que inclou la pròpiament tributària, es plasma de manera específica en les normes citades fins a l'extrem de declarar expressament la supletorietat de la llei general. En conseqüència, no es tracta exclusivament de l'aplicació preferent de la regla de l'especialitat en els termes analitzats sinó que el propi ordenament regula aquesta última perquè és expressió del reconeixement constitucional de l'autonomia de Barcelona que la fa resistent enfront de possibles regulacions posteriors a la seva aprovació, excepte derogació expressa, reconeixent, per aquest motiu, el propi legislador la supletorietat de les normes generals reguladores de la hisenda local.

És a dir, el règim tributari del municipi de Barcelona s'estableix en la Llei 1/2006 en tots els seus aspectes sent aquesta última llei la que ha d'aplicar-se al sistema de tributs que en ella es preveu i amb l'abast que en la mateixa es disposa sense perjudici de la supletorietat de la normativa general que només seria aplicable segons l'article 4 de la Llei 1/2006 “en lo no regulado por el Título IV”.

Les consideracions anteriors es fonamenten no sols en aquest article 4 sinó en la pròpia literalitat de l'article 161 del TRLRHL, citat, en el qual es disposa que:

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

“Artículo 161. Régimen financiero especial.

El municipio de Barcelona tendrá un régimen financiero especial, del que será supletorio lo dispuesto en esta Ley”

Es reconeix doncs que el municipi de Barcelona és titular d'un règim tributari especial que ha de ser regulat en la llei, actualment la Llei 1/2006, l'aplicació prioritària de la qual és establerta expressament, posant-se així de manifest que és aquesta llei la que regula el règim fiscal que li correspon al municipi i, en conseqüència, la que ha de ser aplicada en els seus propis termes (...) “

Per tant, és clar que el municipi de Barcelona es regeix per la seva Llei especial i que l'article 137 de la Llei 7/1985 no és aplicable al municipi de Barcelona.

Tercer.- La societat interessada sol·licita, de forma subsidiària, que s'acordi la suspensió de l'execució de l'acte administratiu dictat en execució de sentència fins que el Tribunal Suprem resolgui la qüestió plantejada al recurs de cassació 2928/2021 (ATS 38/2022 de 12 de gener de 2022), és a dir:

“Aclarar si la falta de creación en los municipios de gran población del órgano especializado para resolver las reclamaciones económico-administrativas previsto en el artículo 137 LBRL, determina la nulidad de los actos de gestión, liquidación, recaudación e inspección de los tributos e ingresos de derecho público, que sean de competencia municipal, al privar el Ayuntamiento al contribuyente del derecho a la resolución de su reclamación económico-administrativa por un órgano especializado antes de acudir a la vía judicial”.

L'article 46.1 de Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el Règim Especial del municipi de Barcelona disposa que:

“Contra los actos de la Administración municipal de aplicación de los tributos locales y otros ingresos de Derecho público que sean de competencia municipal se podrá interponer, en el plazo de un mes, recurso de alzada ante el Alcalde, aplicándose el régimen jurídico del recurso regulado en el artículo 14 del texto refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo”.

D'acord amb l'article 14.2 esmentat de la Llei d'Hisendes Locals del Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals, aplicable als recursos d'alçada interposats en via administrativa contra actes de l'Administració municipal de Barcelona:

“Si se solicita la suspensión del acto impugnado, al escrito de iniciación del recurso se acompañarán los justificantes de las garantías constituidas de acuerdo con el párrafo i) siguiente.

[...]

La interposición del recurso de reposición no suspenderá la ejecución del acto impugnado, con las consecuencias legales consiguientes, incluso la recaudación de cuotas o derechos liquidados, intereses y recargos. Los actos de imposición de sanciones tributarias quedarán automáticamente suspendidos conforme a lo previsto en la Ley General Tributaria.

No obstante, y en los mismos términos que en el Estado, podrá suspenderse la ejecución del acto impugnado mientras dure la sustanciación del recurso aplicando lo establecido en el Real Decreto 2244/1979, de 7 de septiembre, por el que se reglamenta el recurso de reposición previo al económico-administrativo, y en el Real Decreto 391/1996, de 1 de marzo, por el que se aprueba el Reglamento de procedimiento en las reclamaciones económico-administrativas, con las siguientes especialidades:

1.º En todo caso será competente para tramitar y resolver la solicitud el órgano de la entidad local que dictó el acto.

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
Fax 93 402 78 48
conselltributari@bcn.cat

2.º Las resoluciones desestimatorias de la suspensión sólo serán susceptibles de impugnación en vía contencioso-administrativa.

3.º Cuando se interponga recurso contencioso-administrativo contra la resolución del recurso de reposición, la suspensión acordada en vía administrativa se mantendrá, siempre que exista garantía suficiente, hasta que el órgano judicial competente adopte la decisión que corresponda en relación con dicha suspensión.”

Això és, es pot acordar la suspensió de l'acte impugnat en via administrativa, si es presta garantia suficient, tal com va passar en el cas que ens ocupa.

Per la seva banda, els articles 129 i 130 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa (d'ara endavant, LJCA) preveuen la possibilitat que el Tribunal acordi l'adopció de les mesures cautelars necessàries per a assegurar l'efectivitat de la sentència quan l'execució de l'acte o l'aplicació de la disposició pugui fer perdre la finalitat legítima del recurs.

Tot i que la LJCA no esmenta explícitament la mesura cautelar referent a la suspensió de l'acte impugnat, a la pràctica la mesura cautelar que predomina en la majoria dels assumptes és la relativa a la suspensió de l'acte recorregut, ja que, si s'executa, podria causar perjudicis de difícil o impossible reparació.

Doncs bé, d'acord amb l'article 132.1 de la Llei esmentada, *“las medidas cautelares estarán en vigor hasta que recaiga sentencia firme que ponga fin al procedimiento en el que se hayan acordado, o hasta que éste finalice por cualquiera de las causas previstas en esta Ley.”*

Com es pot comprovar a l'expedient administratiu, en aquest cas el va acordar el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 10 de Barcelona la suspensió de les liquidacions recorregudes. No obstant això, i tal com disposa l'article 132.1 abans transcrit, aquesta mesura estarà únicament en vigor fins que recaigui sentència ferma que posi fi al procediment.

En aquest cas, la sentència del Jutjat que va posar fi al procediment judicial i el document d'execució del qual s'impugna aquí, esdevingué ferma l'11 de gener de 2022, per tant, en aquesta data va finalitzar la suspensió de les liquidacions recorregudes, sense que aquesta pugui o hagi de ser reconeguda novament per aquesta Administració.

Així mateix, el fet que hi hagi una interlocutòria del Tribunal Suprem pendent de resoldre, no és motiu suficient per suspendre l'acte administratiu d'execució de sentència aquí impugnat.

Per tot això, no és procedent acordar la suspensió sol·licitada.

Quart.- Finalment, la societat interessada va presentar, a l'hora d'interposar el recurs d'alçada contra les liquidacions de l'IVTM, aval bancari com a garantia suficient per suspendre el deute tributari exigít. L'execució de la garantia esmentada tindrà lloc una vegada iniciat el procediment de constrenyiment, d'acord amb el que disposa l'article 74.1 del Reial decret 939/2005, de 29 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament General de Recaptació:

“Una vez iniciado el procedimiento de apremio, si la deuda estuviese garantizada y resultase impagada en el plazo al que se refiere el artículo 62.5 de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria, se procederá a ejecutar la garantía, salvo que sea de aplicación lo dispuesto en su artículo 168, segundo párrafo; en tal caso, con anterioridad a la ejecución de la garantía se podrá optar por el embargo y enajenación de otros bienes y derechos.”

Per això, i coincidint amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

INADMITIR el recurs d'alçada interposat.